

udkast synes der ikke at være tilstrækkelig Anledning.

Udvalget troer saaledes at maatte fraaade Lovudkastets Forslag om at opstille en ny Norm for fremtidige Skatter ei alene, forsaavidt denne skulde benyttes ved de aarlige Finantslove men ogsaa forsaavidt den skulde bringes til Anvendelse ved saeregne Skattelove, det første fordi vi troe, at Saadant ikke vilde være stemmende med Grundloven, det sidste fordi vi ansee det for ufornuødent at have en saadan variabel Skat, fordi vi betragte det som rigtigere at udsætte at tage Bestemmelse om Maaden, hvorpaa fremtidige Skatter skulle reguleres, indtil det viser sig nødvendigt at udskrive dem og det kan paavises, med hvilket Beløb de skulle udredes, og endelig fordi vi ikke ansee den opstillede Skattnorm i og for sig for anbefalelig.

Af de saaledes udviklede Grunde maae vi ansee det for rettest, at den hele Forholdsregel saavidt muligt indskrænkes til en blot Omregulering af de ældre Skatter, og at der i Stedet for disse udskrives en Skat af et vist bestemt Beløb, hvoraf saaledes vil følge, at Lovudkastets Bestemmelser om Sammenbringning af den paa Hartkornet og visse Tiender faldende Deel af den nye Skat med en Deel af Landskatten under Navn af „Nykat“, samt om Forening af en anden Deel af Landskatten, der ligger udenfor den ved Forordningen af 24de Juni 1840 bestemte Gammelskat, med denne, vil falde bort, efter som dette Forslag faaer i saa nøie Forbindelse med den ovenfor udviklede Tanke om Dannelsen af en heel ny Skattnorm, at det uden Tvivl maa falde med denne.

Medundertegnede L. Hansen er vel forsaavidt enig i Forestaaende, som ogsaa jeg holder for, at den nye Skat bør fastsættes til et bestemt Beløb, men da jeg derhos har den Overbevisning, at Gjennemførelsen af den i Udkastets §§ 3 og 4 tilføjede Hartkorns- og Skatte-Tænhed vil kunne medføre megen Gavn, antager jeg, at dette Formaal bør fastholdes. Til et velordnet Skattesystem hører, at Skatterne skulle være let beregnelige og ligelig fordelte. Udvalgets Majoritet er gaaet ud fra

den Anskuelse, at ovennævnte §§ i Lovudkastet ikke egne sig til at vedtages, selv om de indskrænkes til de nu bestaaende Skatter, fordi en Deel af disse derved vilde komme til at hvile paa Tienderne, som efter deres Natur — siges der — ikke kunne sammendrages til en Beskatningseenhed med Alger- og Engs-Hartkorn. Med Hensyn til det, som saaledes er bemærket om Tiendens Beskatning, maa jeg særligt fremhæve, at Konge- og Kirketienderne fra gammel Tid ere ansatte til Hartkorn, og at deraf er svaret Matrifulskat efter Frdgn. af 11 Decbr. 1679 og $\frac{1}{4}$ pSt. Stat ifølge Frdgn. 14 Mai 1768 og 17 Juni 1773. Den ved Frdgn. af 1ste October 1802 paabudne Afgift af Besiddelse, Rytte og Brug med alle dens senere Forhøjelser (se Frd. 6te Juni 1811) blev ogsaa lagt paa Tienderne, idet Tierne af disse ansattes til at svare noget Bist af det tiendeydende Hartkorn, og ved Frdgn. af 15 April 1818 er denne Afgift tiligemed de gamle Hartkorns-skatter, under Navn af Landkat, bleven fordeelt paa, ei alene alt Alger- og Engs-Hartkorn, men ogsaa det matrifulerede Tiendehartkorn og det tiendeydende Hartkorn. Dertil kommer, at alle 3 Tiender ere, ligesom al Grundeidendom, behæftede til Banken (Frd. 9de Juli 1813).

Det er saaledes i Fortiden anerkjendt, at Tienderne ere pligtige til at bære en Deel af Statsbyrderne, og saalænge man nu ikke har udfundet nogen anden og bedre Maalestok for Skatteligning end Hartkornet, forekommer det mig, at der ingen Anledning er til at forbigaae Konge- og Kirketiender ved Omreguleringen af de Skatter og Bidrag, hvorom Tabellen her er, og det saameget mindre, som Mølleleghold, uagtet denne er fastsat alene efter den Næring, Møllebruget giver (sefr. Motiverne til Frd. af 3die Juni 1825 i Coll. L.) dog stedse har maattet bidrage halvt mod Alger- og Engs-Hartkorn til de fleste Statsfornodenheder.

Den Mening, som Majoriteten har udtalt, „at Tienden er en reen Indtagt, en Rente som om end efter Velferdsmaadens Væfaffenhed noget foranderlig, dog i sit Væsen ikke forskellig fra Renten af enhver anden faststaaende Capital“, vil, naar den anerkjendes, ogsaa kunne anvendes paa Kjøbstadbygninger, hvoraf de